

DENISA FULMEKOVÁ NUŇO

Ilustrovala
Hedviga Gutierrez

DENISA FULMEKOVÁ
ŇUŇO

DENISA FULMEKOVÁ NUŇO

slovař

Text © Denisa Fulmeková 2019

Illustrations © Hedviga Gutierrez 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4206-2

AKO SOM SA POMÝLILA

Len aby ste vedeli – mám poriadnu trému! Nikdy som totiž ešte nepísala knižku pre vás, milé deti. Dodnes by som na to nenašla odvahu, ale keďže tomu, o ktorom idem písať, odvaha rozhodne nechýba, povedala som si, že si od neho kúsok požičiam.

Začnem tým, ako sa jedného dňa do činziaku v našom susedstve prisťahovala moja kamarátka Ingrid Milá. Dva-tri roky dozadu nás zoznámila spoločná priateľka Majka. Majka bola totiž nadšená z toho, že Ingridin syn Samko a moja dcéra Laura sa narodili v ten istý deň.

„To by ste sa, vy mamy, mali spoznať!“ rozhodla sa Majka.

A tak sme sa s Inge zoznámili a aj skamarátili. Zvyčajne sme trkotali o tom, ako nám rastú deti, čo

im chutí, čo ich baví, s čím sa hrajú a či príliš nevyvádzajú.

No a raz, bolo to po tom, ako sa Inge nastahovala do vežiaku oproti, sme šli na prechádzku a ona nadhodila:

„Ňuňa som radšej nechala doma.“

„Uhm,“ prikývla som a pomyslela som si, že jej manžel určite ostal doma pozerat' futbal tak ako ten môj.

Inokedy sme boli spolu na nákupoch a Inge podotkla:

„Musím sa pozrieť, či tu nemajú nejaké dobroty pre Ňuňa!“

„Uhm,“ prisvedčila som a zauvažovala, či svojho manžela príliš nerozmaznáva.

No keď sme sa zišli ďalší raz a ona mi oznámila, že Ňuňo je choručký a na moju otázku, čo ho trápi, odvetila, že má boľavú labku, to už vo mne naozaj hrklo.

„Labku?“ zopakovala som, lebo sa mi zazdalo, že som čosi prepočula.

„Labku. Zlomil si pazúrik,“ starostila sa Inge a dodala: „Popoludní s ním zájdem k veterinárovi.“

Už-už som vyhĺkla, či jej manžel chodí k zvieraciemu doktorovi, keď som sa spamätala a konečne som položila tú správnu otázku:

„A kto je vlastne Ňuňo? Ja som si myslela, že keď spomínaš Ňuňa, hovoríš o svojom manželovi!“

Inge sa rozosmiala a pokrútila hlavou:

„Ale kdeže! Môj manžel sa predsa volá Jožko. Ňuňo je náš pes! Náš westík, poznáš to plemeno?“

Nepoznala som. Psíka som nikdy nemala a v psičkárskych termínoch sa nevyznám. Napriek tomu som bola na Ňuňa zvedavá. Poviem vám, že kým som ho nepoznala, myslela som si, že psí život musí byť pod psa. Ale naopak! Psí život môže byť super!

AKO SA TO VŠETKO ZAČALO

V niektorých rodinách je to takto: Po psíkovi túžia deti, a rodičia, ktorí už nevládu stále dookola počúvať ich prosby, im napokon vyhovejú. V rodine Milých to však bolo inak. Teta Ingrid a ujo Jozef boli ešte mladí a deti nemali. Vlastne vtedy ešte neboli teta s ujom, ale len Inge s Jožkom. No a raz večer, zima sa pomaly chýlila ku koncu, sa doma pred blikajúcou obrazovkou zhodli na tom, že akosi priveľa pozerajú televíziu. Alebo ťukajú do mobilov, počítačov a tabletov a čoraz menej podnikajú výlety do prírody. Ba ani sa len neprechádzajú po sídlisku a nestretávajú sa po večeroch s priateľmi. Večne trčia doma.

„Lenže toto sme si povedali už viackrát a nič sa nezmenilo,“ konštatovala Inge.

„Čo teda navrhuješ?“ spýtal sa Jožko.

„Niečo mi zopár dní vrta hlavou,“ začala Inge opatrne. „Jedna moja kolegyňa má kamarátku, ktorá je chovateľka a práve má doma malé šteniatka.“

„No a?“ nechápal Jožko.

„A... a hľadá pre ne dobrých majiteľov!“

„Ty chceš mať doma psa?!“ Jožko si okamžite predstavil mláčky, ktoré malé psíky zanechávajú na podlahe, a aj štekot a kňučanie, čo by mohli vyrušovať susedov.

„No a?“ teraz zasa nechápala Inge. Videla, že jej manžel nie je tým nápadom dvakrát nadšený.

„Ved' to nie je len tak! O psíka sa treba starať!“ ohradil sa Jožko. „Keď som bol malý, chvíľu sme jedného mali, ale kým sme boli s bratmi v škole a rodičia v práci, zavýjal na celý dom tak hlasno, že sme ho museli presťahovať k babke na dedinu.“

„Každý psík je iný. Ten náš bude skvelý, uvidíš!“

Inge sa svojich nápadov nezvykne len tak vzdávať, a tak nakoniec manžela prehovorila, aby sa na psíkov išli aspoň pozrieť. Na druhý deň zistila od kolegyně telefónne číslo panej, ktorá má doma sedem šteniatok, a hneď jej aj zavolala.

„Dobre, môžete prísť popoludní, ale psíky sú ešte maličké, majú sotva mesiac. Ak by ste si aj nejakého vybrali, bude ešte musieť ostať pri mamičke,“ oznámila jej do telefónu chovateľka, ktorá sa predstavila ako Rosíková.

„Samozrejme,“ pristala Inge a potom jej trklo, že sa musí na niečo dôležité opýtať: „Prosím vás, a aké je to vlastne plemeno?“

„Ach, vy to neviete? Predsa to najlepšie!“ zasmiala sa pani Rosíková a dodala: „Sú to westíky. Oficiálny názov je westhighlandský biely teriér, ale prezývame ich westíky. Je to kratšie a jednoduchšie.“

„Aha, takže westík,“ skonštatovala Ingrid a rýchlo si to slovíčko napísala na papier, čo sa jej povalovalo na stole. Zájde do knižnice, požičia si knihy o westíkoch a všetko sa rýchlo doučí. Najviac sa však tešila, ako sa k nim podvečer s manželom vyberú na návštevu.

KEĎ ŇUŇO EŠTE NEBOL ŇUŇO

Podvečer Inge s Jožkom zazvonili pri bráničke rodinného domu pani Rosíkovej.

„Vitajte!“ pozvala chovateľka manželov Milých dnu. Len čo prešli do priestrannej haly, zbadali na podlahe veľkú tácku so starostlivo naservírovanou psou večerou. Okolo tácky sa tíslo šesť malých šteniatok, ktoré skláňali papuľky k nadrobno pokrájanej zmesi kuracieho mäsa, ryže a mrkvy a sústredene sa krmili.

„Jeden chýba, však?“ poznamenala Inge.

Vtom sa z obývačky prirútila biela chlpatá guľka. Vletela medzi súrodencov, postavila sa presne do prostriedku naservírovanej večere a veselo si na nej pochutnávala.